

[Kirkegaard]

tidligere arbejdsgiver, og hvor der bestemt ikke er tale om nogen fyrstelig pension, men vel en pension af samme størrelsesorden, som hr. Jens Thoft vil få her fra Folketinget, når han er færdig med sit arbejde herinde. Jeg synes ikke, det er rimeligt, at disse personer skal betale bruttoskat af en sådan pension, hvilket de ikke skulle have gjort, hvis der havde været tale om indbetaling til en pensionskasse. Jeg har i dag set et eksempel, hvor en person får sin pension gennem pensionskassen, men så viser det sig ved fratræden, at de indbetalinger, virksomheden har foretaget, ikke helt lever op til det, der var aftalt, og så kommer der en supplerende ydelse uden om systemet. Den pågældende kommer også til at betale bruttoskat.

Jeg vil altså meget stærkt opfordre Folketingets partier til lige at trække vejret og benytte de nærmeste døgn til at overveje tingene en gang til og finde en fornuftig løsning i forbindelse med den videre behandling her i Folketinget af lovforslag nr. L 235.

Finansministeren (Lykketoft):

Jeg skal ikke forlænge debatten meget.

Som jeg allerede sagde indledningsvis, har der været taget kontakt med kommunerne, og vi regner helt sikkert med, at kommunerne nu sikrer den samme behandling af deres tidligere ansatte, som staten sikrer sine ved gennemførelsen af dette aktstykke. Det, diskussionen herefter står om, er, om der er noget i den private sektor, der ligner disse ydelser, og om det for det første ville være håndterligt og derefter rimeligt at behandle dem på samme måde.

Jeg forstår godt synspunktet; men jeg ved også, at der har været ret indgående drøftelser mellem hr. Jens Thoft og skatteministeren om det praktiske problem med at finde en bagatelgrænse af en eller anden størrelse. Jeg forstår, at hr. Jens Thoft forestiller sig et beløb på 24.000 kr. om året, der skulle fritages for arbejdsmarkedsbidrag, hvis det lignede disse offentlige efterbetalinger til tidligere ansatte.

Det er regeringens vurdering, at det ville være meget svært at identificere disse ydelser på en praktisk og rimelig måde. Jeg er enig med hr. Jens Thoft i, at det, som provenumæssigt ville betyde noget i forbindelse med V, K og Z's forslag, vil det være absolut urimeligt at gennemføre. Det, der er tilbage, er en diskussion om et beløb på linje med, hvad vi kender

inden for det offentlige, altså i størrelsesordenen 10 mio. kr., og jeg forstod, at hr. Peter Brixtofte mente, det ville være et stort omkostningsproblem for dansk erhvervsliv.

Jeg har prøvet at regne på, hvor meget 10 mio. kr. udgør af den private sektors lønsum, og så vidt jeg kan se, er det tre tusindedele af én procent. Det kan ikke være noget omkostningsproblem, for jeg er overbevist om, at f.eks. fagforeningerne, der i et vist omfang har sådanne ordninger for deres tidligere funktionærer og tidligere tillidsmænd, selvfølgelig vil træffe en beslutning, der stiller de pågældende lige med dem, der har været ansat i staten og kommunerne. Så meget om den specifikke problemstilling.

Jeg forstår godt hr. Jens Thofts synspunkt; det er ikke mange penge, der skiller os, men nogle praktiske vanskeligheder, og jeg tror, at i det virkelige liv vil problemerne i meget, meget høj grad – også i den private sektor og i organisationssektoren, hvor de måske i virkeligheden først og fremmest findes – kunne løses på samme måde, som vi foreslår dem løst inden for staten, nemlig ved en fornuftig ydelse fra arbejdsgiveren. Så kan man selvfølgelig spørge: De steder, hvor det ikke kan lade sig gøre, hvor mange penge drejer det sig da om? Jo højst plus/minus 45 kr. om måneden og i de fleste tilfælde væsentlig lavere beløb.

I den store sammenhæng ville jeg såmænd heller ikke have haft så store anfægtelser over at gennemføre den tilsigtede bidragspligt for disse grupper, hvis det var blevet gjort ordentligt fra starten. Som jeg har beskrevet, og som det også er blevet bemærket fra flere ordføreres side, er der blevet kludret i det fra administrationens side, og det er naturligvis regeringens politiske ansvar, når administrationen kludrer i det; ingen tvivl om det. Jeg vil bare sige i den sammenhæng, at hvis der var nogen, der havde forelagt mig spørgsmålet, om disse ydelser var omfattet af bidragspligten, og havde gjort det i god tid inden den 1. januar 1994, ville jeg have svaret klart og klingende: Ja, selvfølgelig er de det! Det er beklageligt, at der ikke er nogen, der har forelagt mig spørgsmålet; man har bare sat en administration i gang på et forkert grundlag og skabt nogle forventninger hos nogle mennesker, hvorefter man – også uden at forelægge sagen andre steder – har sendt et nyt brev ud, hvor man annullerer